

Tweede kans

Voorzichtig tilt Gina haar hoofd omhoog, ze vraagt zich af waarom ze in een rijdend voertuig ligt. Wat is er met ... Plots voelt ze het voertuig met een felle schok tot stilstand komen, haar lichaam schuift over een metalen hobbelige ondergrond tot ze tegen iets hards aanbotst. Ze probeert haar ogen aan het donker te laten wennen en tast de oppervlakte naast haar af. Niets, alleen koud metaal. Een autodeur wordt dicht geknald, zware voetstappen versnellen hun pas en weerklinken nu achteraan het busje. Ze kruipt achterwaarts tot in een hoek, zonder te beseffen wat haar nog te wachten staat. Het gerommel aan de achterdeuren verwittigt haar om alert en startklaar te staan, als ze iemand moet aanvallen. De deuren achteraan worden krachtig geopend; het enige wat ze doen kan is gillen. Een lichtstraal, afkomstig van een zaklam, verblindt haar en wat ze nu ziet zijn allemaal witte dansende vlekjes. Ze doet haar uiterste best om scherper te kunnen zien; het lukt haar een silhouet van een kleine maar brede persoon waar te nemen. Die bevindt zich na een doelgerichte sprong in het laadgedeelte en grijpt haar vast. Haar gekrijs doet zelfs haar eigen trommelvlies trillen, de gedaante voor haar lijkt er echter tegen bestand te zijn. Abrupt stopt ze haar poging om hem in de onderbuik een trap te geven; ze hoort een klik van een revolver, alsook voelt ze het koude ijzer tegen haar wangen drukken.

‘Nog één enkele gil of beweging en ik vermoord je!’

De druk van de revolver voelt pijnlijk aan, terwijl haar bedreiger haar aanmaant uit het voertuig te stappen. Haar instinct beveelt haar te vechten voor haar leven, haar verstand weigert echter te gehoorzamen. Ze heeft helemaal geen benul wat er met haar gaat gebeuren, maar dat het een foute boel is, daar is ze wel heel erg zeker van. In het schemerduister vangt ze een glimp op van de man naast haar: motorlaarzen, spijkerbroek, leren jack en duidelijk zichtbaar een tatoeage in zijn nek. Als ze dit alles samentelt, met de verlaten hut middenin het bos voor zich, komt ze echt niet tot een geruststellende slotsom. Ze voelt haar tranen als venijnige speldenkopjes in de ogen prikken. Met een krachtige zwier wordt de deur geopend, terwijl een andere man haar naar binnen sleurt. Zijn lichaamsgeur is niet te harden en als hij spreekt wordt ze bedwelmd door een overheersende tabaks- en bierlucht.

‘Smalle, verdomme! Waar blijf je met die griet?! We hebben slechts 24 uur de tijd! Ondertussen zijn dat er door je schuld heel wat minder geworden! Je bent de hele nacht weggebleven!’

‘Slimme, kop dicht! Met de juiste wegbeschrijving had je die griet sneller kunnen krijgen! Ze is er nu, hopelijk halen we de verloren tijd nog in. We kunnen eraan beginnen.’

Op een schaal van 0 tot 10 komt de meting van haar angst uit op een vette 12. Met een forse duw belandt ze ergens in een hoek, op de vloer naast een andere persoon. Of ze hoopt tenminste dat het iemand is. Maar waarom reageert die man of vrouw niet op haar? Waarom zegt die niets? Is die misschien ... Haar keel zit potdicht, haar hand slaat ze angstvallig voor de mond. Zit ze naast een lijk? Onmiddellijk schuift ze wat opzij en begint te kokhalzen. Een gevloek en getier van zware mannenstemmen bezorgt haar nog meer opwindning. Ze concentreert zich op hun gesprek en haar mond valt open als ze hoort dat ze naast haar ex-vriendje zit. Is Remco hier! Ze kruipt terug opzij en schudt zachtjes tegen zijn lichaam. Geen enkel teken van leven, toch voelt hij zacht en warm aan. Ze veegt haar tranen af aan haar mouw en ze probeert haar stem terug te vinden. Meer dan een hese klank krijgt ze niet uit de mond; ze bidt om een tegenreactie te krijgen.

'Remco, zeg een iets. Remco, ben jij dat? Remco!'

Ze kruipt nog dichterbij Remco aan als de vieze man, 'de Slimme' genaamd, op haar afkomt en zijn hand naar haar uitsteekt. Ze sluit de ogen en verwacht zich aan een pijnscheut. Maar die blijft evenwel uit, ze opent langzaam de ogen en ziet dat de man een smartphone vasthoudt.

'Druk het telefoonnummer van je ouders in! Nu!'

Met een onvaste stem geeft ze aan dat ze die evengoed met haar eigen telefoon kan bellen. De Slimme heeft haar bijna in zijn greep, de Smalle heeft hem echter tegengehouden. Met een vuurrood hoofd zit de Slimme gevangen in de stevige armen van zijn kompaan, zijn vinger priemt in de lucht.

'Denk jij echt dat wij zo dom zijn? Je telefoon is stuk geraakt toen de Smalle je in de auto gooide. Tracking, geen sprake van, hè!'

De telefoon wordt haar opnieuw aangeboden. Ze waagt het even om snel in de ogen van de Smalle te kijken. Zijn doordringende blik bezorgt haar een huivering, toch stelt ze liever haar vraag aan hem.

'Wat zijn jullie van plan met mij of met mijn ouders?'

De Slimme knielt neer voor haar, zijn adem raakt haar aangezicht. Ze moet zich manhaftig gedragen om een opkomende braakneiging te onderdrukken.

'Jouw papa en mama hebben 24 uur de tijd gekregen om wat centjes neer te tellen voor hun lieve dochter! Indien ze je graag levend terug willen zien, uiteraard. Maar door de fout van de Smalle hebben ze nu nog minder dan de helft van de tijd over.'

Ze ordent haar gedachten en zet de volgorde van de feiten op een rijtje. Ontvoering. Geld. Afpersing. De Slimme blijf het gesprek actief houden, terwijl de Smalle haar alleen maar blijft aanstaren. Ze krijgt hierdoor een oncomfortabel gevoel.

'Druk toch dat dekselse telefoonnummer in en geef mij dan dat ding onmiddellijk terug.'

Dit lukt haar niet, ze kan het haar ouders niet aandoen. Haar vader zou de schok nooit te boven komen wegens zijn zwakke gezondheid. Ze moet snel gaan handelen nu. Een vogel voor de kat, dat is ze. Moet ze haar vertrouwen volledig in de handen leggen van haar beste vriendin? Wella, met haar creatieve geest, is haar laatste hoop om hier levend uit te geraken. Waarschijnlijk verwittigt die haar broer Thomas, hij houdt altijd het hoofd koel in benarde situaties zoals deze. Ze toetst Wella's nummer een paar keer foutief in, maar uiteindelijk lukt het haar. De Slimme verdwijnt met de telefoon naar buiten. Verdomme! Nu kan ze niet horen of haar bedrog zo meteen aan het licht komt. Ze bespiedt opnieuw de Smalle die tegen de muur geleund naar buiten staat te kijken, maar meteen ook weer de binnenruimte waar ze zich bevindt controleert. Hopeloos om hier levend uit te geraken met minstens één gewapende ontvoerder in haar buurt, dan is er ook nog Remco die hoogstwaarschijnlijk niet kan lopen. Waarom heeft Remco haar hierin meegesleurd? Ze heeft hem al een tijd niet gezien, maar voor hem geldt niet de spreuk: geen nieuws is goed nieuws. Wat is hier in hemelsnaam aan de hand, waarom wordt ze ontvoerd en gegijzeld? Waarom zijn haar ouders niet eerder op de hoogte gebracht dat de twee gijzelnemers uit zijn op losgeld? Wat hebben die engerds vannacht met haar gedaan? Shit, waarom herinnert ze zich niets van dit alles? Haar ogen scannen minutieus haar hele lichaam. Haar kleren zijn intact en ze heeft nergens pijnlijke plekken. In een automatische beweging maakt ze zich kleiner en ze kruist de armen voor haar bovenlichaam. De deur vliegt plotseling open en de Slimme komt binnen.

'Jouw ouders klinken wel erg jong!'

O nee! Haar ogen worden groter, haar hart klopt tegen de binnenkant van de ribben, haar ademhaling lijkt op die van een hardloper na het beëindigen van een marathon.

'Ja, mijn ouders zijn op jonge leeftijd begonnen aan het krijgen van een kroost.'

Gebrom is alles wat ze als respons krijgt, terwijl hij weer naar buiten stapt. Ze blijft achter met een vent die haar aankijkt alsof hij er het zijne over denkt, maar die een seconde later ook naar buiten verdwijnt. Met een zucht laat ze haar ingehouden adem los. Nu ze weet dat Remco niet dood is, kruipt ze weer naar hem toe en ze schudt hem door elkaar. Zijn pijnlijk klinkende geroep doet haar huiveren.

'Remco, wat hebben ze met je gedaan?'

Verstaanbare woorden krijgt ze niet te horen; lettergrepen aan elkaar puzzelen vergt te veel tijd. Ze wil rechtstaan, maar voelt zijn hand op haar onderarm, zijn vingers proberen ook zijn greep te verstevigen. Hij brabbelt iets, ze verstaat er niets van. Ze legde haar oor tegen zijn mond en luistert aandachtiger. Heeft ze het goed verstaan? Wil hij haar nu zijn verontschuldigen aanbieden? Kwaad, nijdig wil ze op hem zijn, het lukt haar echter niet. Ze neemt zijn hoofd in de handen, ze laat het meteen terug los en draait Remco om. Op dat moment voelt ze aan haar bebloede vingertoppen.

'Remco, je bloedt! Je hebt hulp nodig, dringend.'

Zijn handen zoeken die van haar, enkele minuten blijft ze zo bij hem zitten terwijl ze buiten het geruzie van de mannen volgt. De spanning tussen die twee loopt fel op. Ze voelt zich helemaal verloren. Haar ontvoering speelt telkens weer als een film af in haar hoofd.

Gisteren was ze - zoals gewoonlijk op een dinsdagavond - naar de tekenacademie gegaan, nadien had Wella haar gevraagd of ze een lift naar huis wilde. Vooral omdat Wella de buurt ginds zelfs niet vertrouwt op klaarlichte dag, maar ook en omdat het miezerig weer was. Natuurlijk heeft ze het weggelachen en gezegd dat ze op de hoogte was waar bendes uithingen en dat ze daar problemen zou kunnen krijgen. Het beeld van haar wandeling gisteren komt haar glashelder voor de ogen. Ze is toen die straat ingelopen waar ze verderop voorbij een steegje moest zien te komen. Op die plaats worden vaak drugs gedeald en die lui kon ze maar beter vermijden. Toen ze met Remco nog een koppel vormde, vertoefden ze dikwijls in dergelijk duister gezelschap. Ze mocht dus niet de fout maken om in dat nauwe straatje te gaan gluren, bij zulke junkies kwam dat over als uitdagen en herrie zoeken. Op dat moment hoorde ze ergens een rumoerig geritsel, dat steeds luider en feller werd. Angst besloop haar lichaam. Waarom had ze Wella's aanbod om haar naar huis te brengen niet aanvaard? Haar hart sloeg een aantal tikken sneller, het werd moeilijk om haar lichaam onder controle te houden. De paniekmodus was opgestart, alertheid in gereedheid gebracht en een vluchtreactie werd ingeschakeld. Eenmaal bij de beruchte steeg aangekomen, vloog er iets naar haar lichaam. Ze had nog net de tijd om weg te springen, ze zag iemand op haar afkomen. Door de aanhoudende regenbui zag ze echter niet al te duidelijk. Ze had haar pas versneld en was zo dicht mogelijk tegen de geparkeerde auto's gaan lopen. De donkere schim naderde haar. Haar hoofd tolde en nadenken totaal onmogelijk; het moment van de waarheid was aangebroken. Deze louche figuur liep haar goddank voorbij, ze voelde zijn ogen in haar huid branden. Enkele seconden later stelde ze vast dat ze nog steeds rechtop liep en ademde. Lang duurde het echter niet voordat ze brutaal langs achter werd aangevallen. Haar polsen werden in een stevige greep achter haar rug gehouden en ze voelde hoe een stevige arm rond haar nek gekneld zat. Een vlijmscherp voorwerp werd tegen haar keel geduwd, in haar oor werd "Dag teef!" gefluisterd. Ze kon zich herinneren dat ze om hulp had geroepen, niemand hoorde haar. Ze kreeg een raar gevoel in de benen, terwijl haar gezichtsveld erg troebel werd en...

Vanaf dat moment mist ze enkele uren, wellicht zelfs een hele nacht. Naar haar gevoel zijn er sinds ze hier opgesloten zit al uren voorbijgegaan als de Smalle eindelijk terug

door de deur naar binnen komt. Het buitenlicht verdwijnt voor de helft achter de gespierde rug toen de korte man zich half naar haar omdraaide. Ze moet de antwoorden kennen. Dat recht heeft ze, toch?

'Waarom is Remco er zo slecht aan toe?'

Ze meent een aarzeling bij De Smalle te bespeuren als hij een stap achteruit zet en zijn hoofd opzij draait om naar buiten te gluren; hij blijft echter stil.

'Waarom ben ik hier?'

Ze voelt de irritatie bij de man, haar dapperheid neemt af.

'Dat je hier bent, heb aan je ex-vriendje te danken. Iemand zal hier moeten boeten voor zijn fout.'

Binnen een viertal uur gaat ze haar ouders zeker niet zien. Er is immers geen contact met hen gemaakt, geld is er evenmin. Zij en Remco moeten hier levend zien weg te komen. Dit zou perfect kunnen, als ze beiden konden rennen, ze weet niet in welke toestand Remco verkeert. Weglopen lijkt uitgesloten, dit is de enige mogelijkheid om te ontsnappen. Samen dan toch, of zou ze wegvlugten en hulp halen?

'Heeft Remco geld van jullie geleend en het nooit terugbetaald?'

De ergerniswekkende lach van de Slimme die net weer naar binnen komt doet haar rillen.

'Je stomme vriendje heeft een mislukt drugshandeltje achter de rug en nu willen wij ons geld, via jou! Simpel toch? Geen poen ... KLIK en BOEM'
Het zwaaien met zijn revolver in haar richting benadrukt zijn bedoeling.

'Als jullie mij vermoorden zien jullie ook geen geld.'

De Slimme richt de revolver op Remco, knarsetandt en spuwt voor haar voeten op de grond.

'Zwijg! Teef! Of ik knal je vriendje hier voor je ogen neer!'

'Nee! Nee, het is oké. Mijn ouders zullen het geld wel hebben.'

'Wat wil je daarmee zeggen!'

De Slimme laat zijn vuurwapen zakken en stuift naar buiten, op de voet gevolgd door de Smalle. Het geduld van de twee heren is op, hun agressiviteit bereikt het toppunt. De Slimme zou haar neerschieten, daar twijfelt ze niet aan. De Smalle is precies minder bloeddorstig, hij is gevaarlijk maar op een andere manier. Plotseling valt haar iets te binnen! Remco en die mannen, de bikers van een club uit hun buurt zijn aan elkaar gelinkt! Ze hebben niet zo maar een drugsdeal gemaakt met hem. Remco wil al langer volwaardig lid worden van deze motorbende. Haar ontvoerders kennen Remco persoonlijk! Het geruzie buiten valt stil. Ze veert recht en blijft even geruisloos staan vooraleer ze snel naar het raam trippelt. Niks te zien. Ze scherpt haar gehoor, jawel, ze hoort het juist. De auto rijdt weg! Het maakt haar angstig en tegelijkertijd stroomt adrenaline door haar, die haar hersenenactiviteit uitschakelt en haar aanzet om te

vluchten. Ze spurt naar de deur, zwiert die open en rent als een bezetene het bos in. Takken snijden in haar gezicht, even later voelt ze een tegengewicht. Een stevige arm rond haar middel. Ze krijst, slaat wild met haar armen en benen, ze wil hem bijten ... Tevergeefs, de Smalle is groter en sterker, hij plant haar met de voeten bijna in de grond. Met een betraand gezicht kijkt ze naar hem en op de een of andere manier maakt dit haar rustiger.

'Durf dat nog eens een keer en ik begraaf je hier ter plekke! Ik wil dat je doet wat ik zeg! Luisteren zul je!'

Haar bovenarm begint te tintelen op de plaats waar zijn vingertoppen in haar vel knijpen.

'Wat gaat er met Remco gebeuren?'

'Dat is jouw probleem niet.'

'Wat gebeurt er met mij? Dat is wel mijn probleem.'

'Jij praat te veel, dat is jouw probleem.'

Terug in de hut laat hij haar in het midden van de ruimte los en begint te ijsberen, woest kijkt hij haar richting uit.

'Hou je mond vanaf nu! Begrepen?'

'Heb je toevallig een doekje en wat water voor mij, alstublieft?'

De man gooit zijn armen in de lucht en stormt op haar af.

'Kind, zie jij hier ergens een kraan of een geïnstalleerde keuken?!'

Langzaam schudt ze van neen.

'Ik wil Remco helpen en ik heb dorst. Ik weet niet wat Remco in zijn hoofd heeft gehaald, maar ik heb daar niks mee te maken. Laat me gaan, ik zal zwijgen.'

'Doe wat ik zeg en ga zitten!'

'Mag ik naar buiten kijken? Ik zal stil zijn.'

Terwijl ze naar buiten staart, vraagt ze zich af waar de Slimme is gebleven, alsook hoe Wella aan de gevraagde geldsom zou geraken? Zou haar broer hun zus en ouders hebben ingelicht? Ze hoort snelle voetstappen en zet zich recht met de rug tegen de muur. De Slimme komt binnen, komt op haar afgestormd en plaatst zijn handen rondom haar keel.

'Ik vermoord je! Ik wurg je. Jij leugenaar. Ik vond net je telefoon in de auto. Jij hebt het verkeerde nummer doorgegeven. Bitch! We moeten binnen het uur het geld bij de president gaan afleveren. Er is helemaal geen geld!'

De Smalle komt tussenbeide en slaat de Slimme tot hij haar loslaat. Ze hapt naar adem en beseft dat haar leugen is uitgekomen. Dit hier was haar einde. In een verlaten hut liggen weg te rotten. Het is haar lot ooit als opstandige tiener al volwassen te willen zijn, om in een verkeerd leefmilieu terecht te komen. De twee mannen gaan met elkaar op de vuist. Echt haar laatste kans, ze rent de hut uit en probeert het busje te bereiken. De deur van het voertuig is afgesloten. Ze plaatst haar neus tegen het autoraam. Geen

sleutels in het contact. Een gewerschot doet haar verstarren, gevolgd door nog een knal! Moet ze vluchten? Remco redden? Of was de kogel voor hem bedoeld en ligt hij nu dood te bloeden? Niet wenen Gina, niet nu! Wat was dat geluid? Ze slaakt een kreet en rent opnieuw het bos in. Verdwalen zou ze. Nee, lopen Gina! Haar gehuil moet mijlenver te horen zijn, misschien vindt iemand haar nog wel. Dan ziet ze de Smalle aan komen lopen.

'Als je mij wil doden, doe het dan zoals bij een gewond dier. In één raak schot!'

'Ik wil niet op je schieten, het is voorbij. Ik breng je naar huis.'

Geen kogel. Geen dood. Naar huis? Het zou een gruwelijke grap zijn. Killerhumor die ze niet begrijpt. Ze voelt hoe de Smalle zijn armen onder haar schouders en knieholten steekt. Op die manier draagt hij haar weg. Ze heeft geen fut meer om tegen te strubbelen. Bij de auto aangekomen zet hij haar vooraan op de passagiersstoel. Zelf neemt hij plaats achter het stuur. Vol verbazing ziet ze zijn brede glimlach. Heeft die kerel een zieke geest zeg!

'Ik wil dat je naar huis gaat en wegblijf uit dit milieu! Jij bent nog jong genoeg om je leven om te gooien. Doe het dan ook!'

Moet ze deze man geloven, of gaat er nog iets gebeuren, zo dadelijk?

'Wie ben jij?'

'Mijn echte naam kan ik niet zeggen, want ik ben nu zelf in gevaar. O ja, hier is je telefoon. Die had ik natuurlijk niet stuk gemaakt, ik vrees wel dat de Slimme er zojuist op is gaan staan. Kom, ik breng je naar je broer, hij verwacht je.'

'Thomas verwacht mij?'

'Yep, ik heb Wella meteen teruggebeld nadat de Slimme contact met haar heeft opgenomen. Ik heb haar verzekerd dat jij veilig bent. Nadien heb ik opnieuw gebeld en het was je broer die me heeft gesproken. We hebben al die tijd in het geheim contact gehouden. Daarom ben ik je gisterenavond ook komen "ontvoeren" en heb ik een nacht rondgereden.'

Plots duwt hij op de rem en kijkt razend. Is hij van mening veranderd?

'Zet die gedachte maar meteen uit je hoofd! Ik heb jou met geen vinger aangeraakt.'

'Heb jij Remco vermoord?'

Geen antwoord.

'De Slimme?'

'Ja!'

'Zonder pardon, zo maar. Voor de lol?'

Het voertuig stopt bruusk.

'Neen, niet zo maar! Stop met vragen stellen.'

'Heb je hem niet kunnen aangeven bij de politie?'

'Nee! De politie zou mijn versie van de feiten niet geloven.'

'Die drugsdeal? Euh, ben jij daar ook niet medeplichtig aan dan?'

'Nee, dat handeltje betekent niks. Poging tot verkrachting van mijn driejarige dochter is dat wel!'

'Sorry hoor. Maar waarom Remco dan ook?'

'Kind, ik heb je hiermee een dienst bewezen. Die loser zou alleen nog meer bergafwaarts gaan. Zijn verleden is zodanig uit balans geweest dat die nooit maatschappijwaardig ging worden. Nooit! Nee, zelfs niet na de beste therapie. Jij zou geen leven meer kunnen opbouwen, hij zou je altijd komen opzoeken. Waardoor je je eigen toekomst verwoest. Sommige wezens zijn gewoon betere mensen onder een hoop zand. Voer voor de regenwormen!'

Terwijl ze samen zwijgend de weg naar huis vervolgen, laat ze haar hoofd tegen het zijraampje leunen. Ze heeft nog nooit zo hard in iets willen geloven. Spreekt deze man de waarheid en gaan ze écht naar haar broer toe? De stilte en rust doen haar goed, maar het knagende gevoel van haar geweten wil maar niet ophouden met vragen stellen. Misschien kan de Smalle haar geweten sussen?

'Wat gaat er zo meteen gebeuren?'

'Niks, jij vergeet dit alles. Als je de politie wil verwittigen moet jij dat weten, maar als ze die twee daar vinden, denken ze gewoonweg dat ze elkaar hebben afgemaakt. De Slimme schoot eerst op Remco, ik ben naast Remco gaan liggen, zagezegd om vast te stellen of hij echt dood was. Vanuit Remco's positie heb ik op de Slimme geschoten. Dus ze hebben elkaar vermoord. Klaar.'

'Als jij me veilig thuis afzet, kan ik je helpen!'

Hij moet lachen.

'Je bent me er eentje. Hoe denk je dat te doen dan?'

'Ik heb ook zo mijn bronnen en vriendjes. Vergeet niet dat ik jullie milieu een beetje ken. Lang verhaal, maar je zult me gewoon moeten vertrouwen.'

Na een uurtje krijgt ze een glimlach van oor tot oor als ze Wella en Thomas ziet staan wachten op haar. Ze stapt uit, krijgt een knipoog van de Smalle vooraleer hij wegrijdt en waarschijnlijk ook nooit meer terugkeert.